

BẢN TIN

Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại
9909 Waterview Road, Raleigh NC 27615 Phone (919) 272-5020 Email:
KimmyNC@CS.com

Năm thứ 12 Số 86
Phật Lịch 2545
Ngày 15-1-2002

Mục Lục

*

Gió Mới	Trang 1
Tin Tức Sinh Hoạt	2
Nước Mắt Chúng Sinh	3
Thi kệ	4
Nụ Cười Áo Lam	4
Việt Nam Về Thăm (kỳ I)	5
Trang bìa sau	8

Gió Mới

Thưa quý Anh Chị,

Ban Chấp Hành Ái Hữu GĐPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại đã chọn ngày 19-1-2002 để làm lễ Giỗ Tổ Vĩnh Nghiêm, Hiệp Kỵ GĐPT Vĩnh Nghiêm, nhơn dịp này sẽ cho ra mắt Tập Kỷ Yếu Vĩnh Nghiêm 2001.

Tập Kỷ Yếu đã được cơ sở in lịch Quê Hương của Anh Chị Nguyễn Tư Cự và Lưu Mùi hỗ trợ, nên được in ấn đẹp, bài vở chọn lọc có giá trị và ghi lại được nhiều hình ảnh sinh hoạt.

Số báo này Bản Tin đã bước sang năm thứ 12, trước tiên chúng tôi xin báo cho quý ACE Ái Hữu Vĩnh Nghiêm được rõ, anh Phúc Trung đã không còn phụ trách Bản Tin nữa, tuy nhiên anh vẫn tiếp tục cộng tác với Bản Tin.

Quý ACE cần liên lạc với Bản Tin xin vui lòng dùng địa chỉ ở trên.

Để có thể đáp ứng yêu cầu, xin quý ACE vui lòng gửi cho chúng tôi biết tin tức sinh hoạt, quan, hôn, tang tế để đưa vào Bản Tin, nhờ đó chúng ta sẽ cảm thông nhau hơn, nhất là ở nơi xứ lạ quê người.

Đôi lời bày tỏ, xin được quý ACE tiếp tay hỗ trợ, cho cây thêm xanh, bão thêm tin, tình LAM càng đầm ấm hơn.

Kính,
Bản Tin Vĩnh Nghiêm

Lịch treo tường năm 2002:

Trong tháng 12, 2001 vừa qua AH Vĩnh Nghiêm đã gởi lịch năm 2002 đến ACE và thân hữu. Bản Tin Vĩnh Nghiêm xin thay mặt toàn thể ACE gởi lời cảm ơn đến Anh Chị Nguyễn Tư Cự, thành viên kỳ cựu của Ai Hữu Vĩnh Nghiêm, giám đốc nhà in và cơ sở phát hành lịch Hương Quê đúc, như mọi năm, in tặng cho Ai Hữu GĐPT Vĩnh Nghiêm 300 cuốn lịch đẹp với huy-hiệu hoa sen tráng thân yêu của GĐPT và dấu ấn chùa Một Cột của Vĩnh Nghiêm.

Cuốn lịch này nhắc nhở sự hiện diện của AH Vĩnh Nghiêm trong cuộc sống hàng ngày của từng gia đình chúng ta. Sự hiện hữu của màu lam trường tồn và tinh thần hòa hợp, gắn bó giữa ACE áo lam: " tuy cách xa nhưng tim không xa."

Kỷ Yếu Vĩnh Nghiêm:

Song song với việc phát hành lịch 2002, Ai Hữu Vĩnh Nghiêm còn chào đón năm mới với sự hiện diện của cuốn Kỷ-Yếu đầy hình ảnh và bài vở sống động về những sinh hoạt của ACE và thân hữu trong những năm vừa qua. Sách có bìa cứng, chữ mạ vàng, dày 230 trang. Kỷ-Yếu là món quà tinh thần quý giá cho ACE chúng ta, cũng là một hình thức chia sẻ với các thành viên khác trong từng gia đình, để các em, các cháu nhìn thấy hoạt động và tinh-thần của màu lam mà các anh chị, cha mẹ, cô chú ..v.v. đã sống như thế nào và còn tiếp tục cho đến bây giờ. Cuốn sách ngoài việc giúp ACE thường thức, còn là một phương tiện truyền thông với thế hệ sau.

Nói đến việc ấn loát, không thể vắng bàn tay Mạnh Thường Quân của Anh Chị Nguyễn Tư Cự, cuốn sách này đã được in 1000 bản từ "nước ngoài": Trung Hoa.

Sách đã được gởi cho các ACE Ai Hữu GĐPT trong US cũng như Canada, Pháp, Úc Đại Lợi, và các chùa trong US .v..v.. Nếu có ACE nào chưa có tên trong AHVN, xin các ACE bở xung để vòng giây thân ái của chúng ta ngày càng lớn rộng.

Ngày Giỗ Tổ Vĩnh Nghiêm – 19/01/2002:

Ngày giỗ Tổ Vĩnh Nghiêm năm nay cũng là ngày ra mắt cuốn Kỷ Yếu Vĩnh Nghiêm, đồng thời là ngày hiệp kỵ Thầy Thanh Kiếm, và Bác Gia Trưởng GĐPT Giác Minh, Tâm Thông Nguyễn Đức Lợi. Buổi ra mắt cuốn Kỷ Yếu sẽ được tổ-chức vào lúc 10 giờ sáng ngày 19 tháng 1 năm 2002 tại Nam Cali. Lễ giỗ Tổ và hiệp kỵ sẽ do Thầy Minh Thông làm lễ tại chùa Vĩnh Nghiêm lúc 9 giờ sáng ngày 20 tháng 1 năm 2002. Thư mời đã được gởi đến ACE kèm theo cuốn Kỷ Yếu.

Mong rằng mọi người có thể tham dự ngày kỷ niệm để có cơ hội gặp nhau, tham gia buổi văn nghệ bốc túi, và dùng bữa cơm chay thân mật trong tình lam thẩm thiết.

Đây cũng là dịp Ban Hướng Dẫn GĐPT Trung Ương họp thường niên tại California, AHVN đã mời BHD GĐPT Trung Ương đến tham dự ngày ra mắt cuốn Kỷ Yếu Vĩnh Nghiêm.

Nhấn nhú:

Với nhiều cố-gắng, Tân Ban Hướng Dẫn Ai Hữu Vĩnh Nghiêm đã nỗ lực làm các việc như in và phân phối lịch, Kỷ yếu, làm Bản Tin gởi đến từng gia đình ACE ở mọi nơi trong cung như ngoài US, (cả về Việt Nam), tổ-chức các buổi hiệp kỵ v.v. không ngoài mục đích nỗi kết tinh thân và truyền đạt tin tức đến cho nhau. Với lòng mong cầu đem đến ACE chút niềm vui và an ủi trong đời sống bận rộn nơi xứ người. Rất may là chúng ta còn có được những tâm hồn muốn đem năng lực để tiếp tục mang hạnh phúc đến cho nhau; Tuy nhiên, một cánh én không làm nên mùa Xuân, Ai Hữu Vĩnh Nghiêm mong được sự tiếp tay, tiếp sức, tiếp ý, và kể cả tiếp ..tiền của ACE để chúng ta có thể thực hiện được các điều hay, đẹp, và lợi ích trên. Mọi ý kiến đóng góp cho Bản Tin xin liên-lạc KimmyNC@CS.com.

Mọi đóng góp tài vật ủng hộ cho Lịch 2002 và Kỷ Yếu Vĩnh Nghiêm (tùy hỷ công đức), cũng như niêm liêm (\$30/năm) xin ghi tên chị Thủ Quỹ Nguyễn Tuyết Mai và gởi về: Ai Hữu Vĩnh Nghiêm P.O.Box 1533 Westminster, CA 2684. Không có sự góp sức của ACE, Ai Hữu Vĩnh Nghiêm sẽ không lớn mạnh được.

NUỚC MẮT CHÚNG SINH NHIỀU HƠN NUỚC TRONG BỐN ĐẠI DƯƠNG

Đây là hình của: Một người già? Một em bé? Một người hành khất? Một cảnh trong phim trường?

Tấm hình thấy trên báo The News & Observer ngày 29/12/01 đã gây xúc động cho tôi: cả một ngày không muốn ăn, một ngày cảm thấy bất nhẫn khi cầm miếng ăn đưa lên miệng, vì tấm hình này là hình ảnh nhẫn nhịn của một em bé trai 12 tuổi, tên Naqeed Ullah.

Em đang đứng nhìn cảnh người Mỹ phân phối thực phẩm cứu đói cho dân Afghanistan ở tỉnh Kandahar hôm thứ Sáu 28/12/01. Đây là lần thứ nhất chính-phủ Mỹ gởi thực phẩm cứu đói dân Afghanistan từ sau vụ khủng bố 9-11. Em và 4 chị em gái mồ-côi cha lẩn mẹ. Cha mẹ các em chết trong chuyến dội bom của chính-phủ Mỹ. Vậy mà các em không đủ tiêu chuẩn để được lãnh thức ăn lần này. Vì số lượng thực phẩm không đủ để phân phối cho người tàn phế, bình tật, già yếu. Trẻ mồ-côi đứng hàng kế tiếp, nên các em vẫn phải chịu đói như mọi ngày. Em đứng xa nhìn đoàn người tàn tật, già nua dành nhau từng gói đường, gói bột, mắt nhìn xuống buồn bã, thất vọng, và chịu đựng.

Còn bao nhiêu trẻ em trên thế giới đang đói khổ như em? Còn bao nhiêu trẻ em Việt Nam mồ-côi, đói lạnh vì thời cuộc, và vì “trời hành cơn lụt mỗi năm” trên đất nước Việt?

Tôi băn khoăn tự hỏi: “Ngay lúc chụp tấm hình này, người phóng viên có giúp em được gì không?” Hay lại như người nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên thế giới, mà hiện giờ phải sống trong ân hận day dứt, chỉ vì ông đã bỏ đi sau khi chụp tấm hình tạo nên danh tiếng của ông: Hình một em bé Phi Châu, chưa đến 4 tuổi, đói quá nambi quy gối xuống đường, úp mặt xuống đất, bên cạnh là một con kên kên to, đứng chờ em chết để ăn thịt em. Khi được phỏng vấn “Em bé đó về sau ra sao?” lương tâm ông đã thức tỉnh và dày vò ông. Có người cho rằng ông nhìn quá gần khi thấy cảnh người Phi Châu chết đói hàng ngày, ông đã không nghĩ là ông có thể thay đổi điều gì. Có người cho rằng ông nhìn quá xa, và biết rằng ông phải tiếp tục cất bước với trách nhiệm phóng viên của mình.

Nhìn gần hay nhìn xa? điều quan trọng là khi đối diện với lương tâm của chính mình, khi mình đã không làm điều cần làm ngay trong giây phút hiện tại cần thiết đó. Nếu khi ấy ông cho em một miếng ăn, có thể tình trạng đã khác đi, có thể con kên kên đã bay đi ...

Nhìn tấm hình này, mình không thể tức khắc cứu đói được em Naqeed Ullah. Nhưng mình có thể cứu được những em đói nghèo khác ở chung quanh mình, ở Việt Nam, ở các nơi trên thế giới, bằng phương tiện gần nhất của mình. Giọt nước cành dương dù nhỏ đến đâu cũng rưới tắt, hoặc làm giảm bớt, được ưu phiền, khổ nhục, lo âu.

Tâm Diệu

Đạo vị trong thơ đời

Đợi đến luân hồi sẽ gặp nhau
Cùng em nhắc nhớ chuyện xưa sau
Đợi anh bên gốc sim già nhẹ
Em hái đưa anhboa mộng đầu

Lòng em nhớ lòng anh từ vạn kỷ
Gặp hôm nay nhưng hẹn đã ngàn xưa
Yêu giữa đời mà hồn ở trong mơ
Tinh rộng quá, lòng không biên giới nữa

Lưu Trọng Lu

Huy Cận

THI KẾ NHẬT DỤNG

THÚC DÂY

*Thúc dậy mỉm miệng cười
Hãm bốn giờ tinh khôi
Xin được sống trọn vẹn
Mất thương nhìn cuộc đời*

Mở đầu ngày bằng một nụ cười, phải chăng đó là thái độ khôn ngoan của người biết sống? Nụ cười đây là nụ cười ý thức và quyết tâm muốn sống hăm bốn giờ trong tinh thức, trong an lạc.

Câu “*Mất thương nhìn cuộc đời*” được lấy từ kinh Pháp Hoa, phẩm Phổ Môn, nói về Bồ Tát Quán Thế Âm. Nguyên văn là “Từ nhẫn thị chúng sanh”, lấy con mắt từ bi để nhìn mọi loài. Bạn nên nhớ rằng có hiểu mới thương. Vì vậy bạn phải thường xuyên đặt mình vào xương da và hoàn cảnh của người khác để có thể hiểu được họ. Thương là một quá trình học hỏi và thực tập. Bản chất của thương cũng là bản chất của giác ngộ, đồng thể với bản chất nụ cười. Chúc bạn một ngày an lạc và thanh tịnh.

(Trích trong *Từng Bước Nở Hoa Sen* – Thích Nhất Hạnh)

NỤ CƯỜI ÁO LAM

HỌC ĐẾN NƠI ĐẾN CHỐN

Diệu Xạo

Chuyện được nghe từ Đại Đức Minh Quang, đến từ Trung Quốc, trong buổi nói chuyện với GĐPT Vạn-Hạnh, Raleigh - nhân chuyến hoằng pháp tại Hoa Kỳ của Thầy tháng 12, 2001. Thầy dạy Phật tử tu học phải cho rốt ráo, đến nơi đến chốn, đừng như ông thầy thuốc Bác học nghề qua sách vở gia truyền mà không chịu nghiên cứu kỹ lưỡng. Nửa đêm ông thày thuốc đang ngủ, có người đến nhà gõ cửa xin thuốc đau bụng. Ông lật sách ra đọc thấy “Đau bụng uống nhân sâm”, ông bảo người bệnh tìm nhân sâm uống, hôm sau người bệnh chết ngay. Ra đến cửa quan, ông một mực nói rằng sách thuốc gia truyền của tổ tiên ông để lại không thể sai được. Quan cho truyền đem sách ra xem, thì đúng câu trước là “Phúc thực vực nhân sâm” nhưng lật sang trang sau, câu tiếp theo là “tất tử” nghĩa là “Đau bụng uống nhân sâm thì chắc chắn chết”. Ông thầy thuốc vì buồn ngủ không đọc hết câu nên đã gây tai họa. Lại có người đọc kinh Phật mà vẫn làm đủ điều gian ngoan, lừa lọc. Khi hỏi tại sao làm vậy, bà nói bà theo y như kinh mà làm, bà đưa bằng chứng trong kinh có câu “Tính sao có lợi thì làm”, mà bà không lật sang đọc trang kế tiếp: “Chẳng màng tội lỗi bị giam bị cầm”.

Thầy kể tâm sự ngày mới đi tu của Thầy qua những lời thơ vui để nhắc nhở phật tử hãy chuyên tu tâm, không nên nệ vào hình thức:

“*Cầu đạo hôm nay được cạo đầu
Cạo đầu chưa dẽ cạo tâm đâu
Cạo Tâm mới thật là cầu đạo
Cầu đạo hôm nay được cạo đầu*

Được vào chùa rồi, sáng sớm nghe tiếng sư phụ tụng kinh giữa lúc người đời còn say ngủ, Thầy làm bài **Tự Tỉnh**:

“*Vắng vắng chuông chùa xa vắng đưa
Cảnh khuya u tịch tả sao vừa,
Trong đây ai nấy đều tĩnh thức
Ngoài đây sao người mai say xưa?*

*Thương kẻ mộng trường chưa lay tỉnh
Thẹn miếng muôn sự vẫn như xưa.
Thôi nhé từ nay hồi tâm lại,
Để xem ta được chút nào chưa.”*

Việt Nam một chuyến về thăm.

Phúc Trung

Trong năm nay, tôi không có ý định về thăm nhà, nhưng vợ chồng con trai tôi về, muốn chúng tôi cùng đi chơi, do đó nhà tôi và tôi quyết định cùng đi, nhất là nhà tôi còn có thân phụ tuổi cao, sức yếu.

Về đến phi trường Tân Sơn Nhất, nay đã có được hai cầu nối, khách từ phi cơ vào thẳng nhà ga khỏi phải leo thang xuống, rồi dùng xe bus chờ vào nhà ga. Tuy nhiên nhà vệ sinh ở khu vực khách đến vẫn còn tồi tệ. Từ trong nhìn ra, thân nhân bên ngoài đứng hàng hàng lớp chờ đợi, đáng thương không có một mái che mưa nắng.

Hai hôm sau, con tôi mua vé du lịch Nha Trang, Đà Lạt của SAIGONTOURIST TRAVEL SERVICE Co. Sáng tinh mơ họ đã tới nhà rước khách đi, sáng hôm ấy ăn điểm tâm tự túc và xe trực chỉ đi Nha Trang trước, trên xe ngoài tài xế còn có một cô Hướng Dẫn Viên, mỗi khi xe chạy ngang qua thang cảnh trên đường đi cô đều giới thiệu sơ qua cho khách biết.

Chương trình cũng có thay đổi đôi chút, chẳng hạn như khi đến biển Cà Ná có ghé thăm, cô hướng dẫn viên đề nghị trưa nắng, cảnh vật lại không có chi, chỉ có nước biển trong xanh mà thôi, nên ra Nha Trang sớm, còn thì giờ có thể tắm buổi chiều, đề nghị hợp lý mọi người im lặng tán thành.

Xe có khoảng 20 chỗ, người rất thoải mái hơn nửa máy lạnh mở suốt lộ trình. Đến Nha Trang khách bị chia làm hai, một nhóm ở Khách Sạn Hải Yến, một nhóm ở Thắng Lợi, trong đó có gia đình chúng tôi.

Sau khi nhận phòng, thấy trời vẫn còn sớm, chúng tôi đi ra biển tắm. Bãi biển Nha Trang làm cho tôi nhớ lại năm 1963, sau ngày 20-8 chùa bị phong tỏa, Tăng Ni bị bắt. Những vị cao tăng như Hòa Thượng Thích Tâm Châu, Thiện Hoa, Thiện Minh, Quảng Độ... cả cụ Mai Thọ Truyền bị giam trong biệt thự ở Tân Sơn Nhất, bên ngoài sinh viên, học sinh bị theo dõi, bắt bớ. Tôi phải chạy xuống Bến Tre tá túc với người chị, nhưng ở được chừng mươi ngày, không có bạn bè buồn quá, tôi quay về Saigon. Anh Trúc Hải và Nguyễn Khánh Thuận đã làm việc tại Nha Trang, nên kéo tôi ra đó, chiều chiều đi tắm biển, tối tôi ra bãi biển mướn ghế bố nằm lén nghe thời sự từ đài BBC hay VOA.

Năm 1974, tôi được Sự Vụ Lệnh cử ra Nha Trang làm Chủ tịch Hội Đồng Giám thị, kỳ thi Tú Tài 2 Kỹ Thuật lần 2, đêm đêm cũng ra bãi biển này nằm, ăn đậu phộng nấu, trò chuyện với bạn giáo sư trong Hội Đồng Thi. Khách Sạn lần này tôi ở cũng là khách sạn mà chân ướt, chân ráo tôi vừa mới bước tới Nha Trang, đã có người bay theo chuyến bay của chúng tôi, ra đó để mời chúng tôi ăn bữa ăn đầu tiên tại khách sạn này, trong bữa ăn họ đã nhờ anh em trong Hội Đồng nghỉ tinh đồng nghiệp, giúp giùm cho em họ, nếu rớt kỳ thi đó, sẽ bị động viên, súng đạn vốn vô tình đối với sinh mạng con người trong thời buổi chiến tranh. Trong thời gian thi, có một ngày nghỉ xả hơi, anh em trong Hội Đồng đã tổ chức đi tắm biển Đại Lãnh, bờ biển thật đẹp nhưng vắng người, xa Nha Trang khoảng 60 cây số ngần.

Buổi tối, tôi định cùng nhà tôi đi dạo bờ biển, nhưng hôm ấy lác đác trời mưa, đành nằm lại khách sạn xem truyền hình.

Hôm sau di thăm Viện Hải Dương Học, tôi nhớ ngày xưa gọi là Hải Học Viện Nha Trang, gần đó là Trường Kỹ Thuật Nha Trang, Trường nằm bên cạnh Trường Hải Quân, tôi nhớ gần đó là nhà anh Nguyễn Kim Biên bạn học Cao Thắng, làm Giáo sư ở Đại Học Duyên Hải đã mời tôi về nhà đái một bữa ăn đặc sản Nha Trang, mực tươi nhỏ đòn thịt rồi chiên lên, cuốn với bánh hỏi, rau sống. Mới đó mà đã trên 25 năm trôi qua.

Sau khi thăm Viện Hải Dương Học, lên xe ra bến tàu gần đó đi ra hòn tắm, hòn này ở xa nhìn như con tằm nên người địa phương gọi là hòn tằm, bãi biển toàn là sạn bằng ngón tay hay chán cái, nước trong lặn xuống có thể nhìn thấy cá, san hô nhiều màu sắc.

Buổi chiều đi thăm tháp bà, nơi đây người ta đang trùng tu, tôi mua một món quà làm kỷ niệm đó là tượng cô gái Thương, lưng mang giùi, tượng có công dụng dùng cái giùi ấy để đựng tẩm xà rắng. Hình cô gái Thương gọi tôi nhớ lại những năm mới ra trường, lên cao nguyên dạy ở Trường Kỹ Thuật Y ÚT Ban mè thuộc, những cô gái Thương ở chợ vẫn mặc áo, nhưng những cô từ trong các buôn, chỉ mặc xà rồng, ngực để trần như pho tượng nhỏ người ta bày bán cho khách du lịch.

Sau khi rời khỏi Tháp bà, đoàn du lịch đi tắm suối khoáng nóng, trong đoàn chỉ có nhà tôi và anh Phú người Long Xuyên, việt kiều từ Pháp về chọn tắm bùn khoáng, tắm suối khoáng nóng là tắm trong hồ bơi tập thể, còn tắm bùn khoáng là tắm những hồ cá nhân hay hai người hoặc có hồ nhiều hơn, trước khi tắm, tắm qua nước suối khoáng băng vòi nước, sau đó vào hồ, người ta sẽ mở vòi cho bùn khoáng chảy vào cao chừng 1 gang tay, người tắm sẽ khoát bùn ấy lên khắp người, người phục vụ mang lại cho một lon chừng nửa galon cũng là bùn, bảo nguyên chất dùng thoa vào đầu vào mặt cho tốt, ngâm mình như vậy độ 15 phút, lại ra phơi nắng thêm 15 phút rồi tắm vòi nước khoáng cho sạch, sau đó vào ngâm mình trong hồ suối khoáng độ 2 hay 3 phút, sau đó có thể đi tắm suối khoáng ở hồ tắm chung.

Khi ra cửa gặp họa sĩ Trịnh Cung, tôi chào hỏi ông ta, nhưng gần như ông ta quên tôi, vì quá tình cờ gặp nhau, ông ta không nghĩ tới chuyện tôi về thăm nhà. Một tháng trước, Trịnh Cung đã vào nằm bệnh viện ở California, sau một ca mổ các bác sĩ phát hiện ông ta bị bệnh nan y không chữa trị được. Trịnh Cung về Việt Nam để bán nhà tại Sài Gòn rồi ra Nha Trang sống gần với người mẹ già, chờ ngày về với người bạn thân Trịnh Công Sơn, hôm ấy, theo tôi nhận xét ông ta có vẻ khoẻ mạnh, bình thường, hình như do không còn lo nghĩ đến cái chết, bệnh tật chào thua ông ta. Hơn nữa ngay sau khi về Việt Nam, ông ta bị tai nạn xe cộ, tưởng đã phải chết thế mà vẫn tái qua nạn khói. Trường hợp Trịnh Cung cho tôi bài học, đừng lo nghĩ tuổi thọ sẽ nâng cao, bệnh tật sẽ lùi dần. Con gái Trịnh Cung và con gái tôi cùng làm dấu hiệu hoa kiểng Út Tài ở đường Nguyễn Trãi Chợ Lớn, ngày đám cưới con gái tôi, Trịnh Công Sơn đã hát bài Mưa Hồng tặng cho đôi tân hôn.

Sau khi tắm suối nước khoáng, đoàn về Chợ Đàm tham quan mua sắm, cô hướng dẫn viên cho biết ngày mai ăn điểm tâm xong trả phòng, đi tham quan đảo khi rời đi Đà Lạt.
Ăn cơm tối xong, tôi muốn đi dạo một vòng nhưng trời mưa rỉ rả, tôi thấy tốt nhất là nằm nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau trả phòng rồi xe chạy về hướng Tháp bà, chạy qua đèo Rù Rì một khoảng ngừng lại xuống tàu qua đảo khỉ. Tôi không nhớ đảo ấy tên chi, cô Hướng dẫn viên cho biết Liên Xô nuôi khỉ để thí nghiệm chi đó, về sau hết ngân khoản, khỉ bị bỏ hoang, chúng sống thành 2 đàn, những cây dừa trên đảo có chừng 5 hay 10 mẫu, bị chúng ăn sạch sành sanh, không còn trái nào cả. Tôi nghĩ có thể Liên Xô dùng khỉ ở vùng lõi nguyên tử bị rò rỉ trước kia, để thí nghiệm xem ảnh hưởng phóng xạ di truyền như thế nào ? Khách du lịch có thể cho chúng ăn chuối, ăn đậu phộng, chúng vẫn rất nháy, đứng xa người thỉnh thoảng mới vồ lấy ăn, nhưng người hướng dẫn nhắc nhở coi chừng chúng giật lấy những đồ vật chúng ta mang theo.

Trên đảo khỉ người chẳng phải chỉ có khỉ trình diễn xiếc mà còn có màn trình diễn của voi và của lớp học chó. Người ta trình diễn đưa tấm bảng 3 + 2 hỏi con chó là mấy, nó sẽ sửa 5 tiếng, hay 2 x 1 hỏi con chó kia, nó sẽ sửa 2 tiếng hoặc 4 - 1 hỏi con chó khác là mấy, nó sẽ sửa 3 tiếng, ai cũng cho là hay tán thưởng những tràng pháo tay, tôi nghĩ việc ấy chẳng khó chi cả, chỉ dạy cho mỗi con chó khi chỉ nó, nó phải sửa đúng mấy tiếng nhất định, ví dụ con chó A khi chỉ nó, nó nhất định chỉ sửa 1 tiếng, con chó B phải luôn luôn sửa 2 tiếng, con chó C phải luôn luôn sửa 3 tiếng . . . Như vậy thì khi trình diễn, làm toán 2 + 1 chỉ vào con chó C tự nhiên nó sửa 3 tiếng, nếu 2 X 1 phải chỉ vào con chó B nó sẽ sửa 2 tiếng . . . Chỉ có khỉ làm xiếc, nhiều trò đáng tức cười, nhưng cũng đáng thương.

Rời đảo khỉ, đoàn theo tàu trở vào đất liền, lên xe xuôi về Nam, xe chạy qua thành phố Nha Trang nhưng ở vòng đai ngoài không xuyên qua thành phố. Đến Cam Ranh đoàn dừng lại dùng cơm, tôi nhớ đến anh Trúc Hải, tôi đã sống tại Nha Trang với anh những ngày sôi động ở Saigon năm 1963, nay anh ở Thị Trấn Cam Ranh, nhưng không biết địa chỉ để tìm thăm, nhớ anh chỉ biết nhớ mà thôi.

Sau khi dùng cơm, xe chạy lên Đà Lạt qua ngã đèo Sông Pha, đường lên đèo ngoằn ngoèo nhưng không nguy hiểm lắm, nhìn lên thấy hai ống dẫn nước của nhà máy điện Đa Nhim, nhìn xuống thấy nhà máy điện Đa Nhim ở dưới đồng bằng, cảnh đường đèo thật vắng vẻ, lên hết khoảng đèo cảnh vật thay đổi khác lạ.

Buổi chiều đến Đà Lạt, đoàn cũng bị chia thành đôi, một nửa ở tại Khách sạn Ngọc Lan, cạnh bến xe Đà Lạt, một nửa ở tại Khách sạn Á Đông trong đó có chúng tôi. Khách sạn Á Đông nằm trên đường Nguyễn Văn Trỗi, phòng tôi ở trên tầng ba, có cửa ra ban công nhìn thấy chùa Linh Sơn, tôi muốn đi thăm vài Huynh Trưởng như anh Nguyễn Châu, anh Nguyễn Đề nhưng tôi không biết nhà anh nào cả, tôi muốn đi thăm anh Võ Văn Toàn. Năm 1990, đi dự Hiệp Kỵ ở Đà Lạt, anh Toàn đã mời phái đoàn Huynh Trưởng Vĩnh Nghiêm dãi một bữa ăn tại nhà, có các anh Châu, anh Đề tham dự và sau đó tôi đã làm khách ngủ nhà anh một đêm, chính anh đã giúp tôi phần nào để được đi Mỹ. Tôi muốn đi thăm anh, nhà gần đó ở trong hẻm, ban đêm tôi không nhớ rõ, vì đường gấp ghềnh nên tôi không dám đi.

Sáng sau, chúng tôi đi thăm Thung lũng tình yêu, nhà thờ Domaine de Maire và lâu đài mang tên, còn có tên là Crazy house do một kiến trúc sư học ở nước ngoài xây cất, kiến trúc sư ấy cũng là chủ nhân, con gái của Trường Chinh, lâu đài xây từ năm 1990 và dự định đến năm 2009 mới hoàn tất. Cơ bản là xây cất như căn nhà lầu, thay vì xây tường thì xây thành thân cây, bộng cây, nhánh lá, dây leo chằng chịt, trong ấy có những phòng nhỏ hẹp, cho thuê đến 30 hay 40 đô là một đêm, tôi nghĩ họa chặng có những kẻ bất thường mới bỏ tiền cho tinh hiếu kỳ. Vào thăm, đứng trong lâu đài nhìn qua cửa sổ, tôi thấy căn nhà sát cạnh có bàn thờ với tấm ảnh màu của Trường Chinh.

Buổi chiều đi viếng Dinh 3 hay là Dinh Bảo Đại, tôi đã đến đây vài lần, lần này thấy người ta đã trình bày nhiều chi tiết kịch cẩm, không còn nét đường bê ngày trước. Tôi có gặp người cắm hoa ở Dinh, nói chuyện với ông ta vài câu, ông ta là người đã phục dịch từ thời Bảo Đại nay vẫn còn sống, còn cắm hoa hàng ngày như xưa.

Buổi chiều đi thăm Thiền Viện Trúc Lâm, Thiền Viện cất trên đồi, phía trước nhìn ra hồ Tuyền Lâm, mặc dù là Kiến Trúc Sư Ngô Viết Thụ khởi nguyên La Mã, nhưng thiền viện xây dựng không có bề thế như chùa Vĩnh Nghiêm.

Khi đi viếng cảnh quanh một vòng, lúc trở ra chỗ đậu xe để đi về, nhà tôi thấy ở phía dưới thấp kia có ngôi nhà của chùa, trong khuôn viên có vị Tăng mặc y vàng, phía sau có một số ni, gần đó có những người khác mặc thường phục, nhà tôi chỉ cho tôi thấy và quyết đoán là Hòa Thượng Thanh Từ, chúng tôi tìm đường đi xuống chỗ ấy, thấy có cổng phía sau căn nhà, nhưng cổng có xích khóa.
Tôi không biết cách nào vào viếng Thầy, bỗng thấy có một vị Tăng đi gần chỗ chúng tôi, tôi liền đến hỏi thăm:

- Bạch Thầy, Có phải Thầy Thanh Từ ở chỗ nhà kia không ? Chúng con muốn vào thăm Thầy có được không ?

Vị Tăng ấy chẳng những sốt sắng, trả lời cho biết đó là Thầy Thanh Từ mà còn bảo chúng tôi nhanh chân theo Thầy ấy dẵn đường cho. Còn dịp may nào hơn, thế là chúng tôi đi theo, đến nơi chúng tôi làm lễ Thầy Thanh Từ, Thầy nói chuyện một chút, rồi đưa chúng tôi gồm có một gia đình ở Minnesota, và một người ở

Sài Gòn đem bánh Trung Thu ra cúng dâng, đi viếng cảnh quanh chùa. Chúng tôi xin phép chụp hình với Thầy, Thầy bảo cứ tự nhiên.

Sau đó Thầy còn đưa vào trong Nội Viện, nơi khách thường không được vào, vì cần sự thanh tịnh cho Tăng, Ni tu tập, sau khi các Ni hết khóa ngồi thiền, Thầy gọi mọi người ra chào khách, chúng tôi thấy có trên 50 vị Ni ở tu tại đó, lúc ra về, Thầy có chỉ một cái cốc cát gần cốc Thầy đó là cốc của Hòa Thượng Từ Mân trú trì chùa Linh Sơn, thỉnh thoảng ngài vào tĩnh dưỡng. Nơi chúng tôi gặp Thầy đầu tiên là nơi dành cho các Ni mới vào tu tạm ở đó, chừng nào Thầy nhận thấy tu được mới cho nhập vào Nội viện. Khi chúng tôi ra về, xe của chúng tôi đi dã chạy về thành phố Đà Lạt từ lâu, gia đình kia cho chúng tôi quá giang ra tới chợ. Hồi trước tôi đã đi nghe Thầy Thanh Từ giảng ở thiền viện Vạn Hạnh vài lần, nay là lần đầu tiên có duyên may gặp Thầy, và được Thầy đưa đi viếng Nội viện Trúc Lâm.

Hôm sau đoàn trở về Sài Gòn, trên đường về ghé viếng thác Pongour, lần đầu tiên tôi được đến đây. Năm 1960, Đoàn Huynh Trưởng A Dục đi Đà Lạt có ghé Pongour, nhưng lần ấy tôi có môn thi, phải ở lại đi xe đò thành ra không cùng đi với Đoàn, không biết Pongour từ đó.

Tôi có về Lục tỉnh vài hôm, xe chạy ngang qua cầu treo Mỹ Thuận, cầu dài trên 900 mét, được treo trên hai trụ, trông rất đơn sơ, cầu mỗi bên có hai làn cho xe hơi chạy, và mỗi bên thành cầu, có một làn dành cho người đi xe đạp cùng đi bộ.

Một ngày chúng tôi cùng gia đình đi Vũng Tàu tắm biển, trên đường về có ghé chùa Phước Thái, chùa nằm trong xã Phước Thái gần hàng bột ngọt VEDAN của Đài Loan, ấy là chùa Ni.

(Xin xem tiếp trong Bản Tin tới, số 87 - Tháng 2, 2002)

BẢN TIN

Ai Hữu Vĩnh Nghiêm
9909 Waterview Road
Raleigh, NC 27615

A. Huỳnh Ai Tông C. Bùi Kim Chi

5913 Colebrooke Ln
Louisville KY, 40219